2) Den franske Republik betaler sagens omkostninger.

Mertens de Wilmars Koopmans Bahlmann
Galmot Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe
Bosco Due Everling Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. november 1983.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

# FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 26. OKTOBER 1983 [1]

*Høje Domstol.*

1. Nærværende sag er et direkte søgsmål, som Kommissionen har anlagt mod Den franske Republik i medfør af EØF-traktatens artikel 93, stk. 2, 2. afsnit, under anbringende af, at Frankrig ikke har efterkommet en beslutning, som Kommissionen traf den 12. januar 1983 vedrørende en støtteordning til fordel for tekstil- og beklædningsindustrien.

Jeg skal kort referere sagens faktiske omstændigheder. Den 19. februar 1982 gav den franske regering Kommissionen underretning om et forslag til bekendtgørelse om indførelse af den nævnte støtteordning. Den 1. marts s.å. satte regeringen ordningen i kraft (jfr. bekendtgørelse nr. 204, offentliggjort i Den franske Republiks Journal Officiel nr. 51 af 2. 3. 1982) uden at afvente Kommissionens bemærkninger i medfør af traktatens artikel 93, stk. 3. Ifølge bekendtgørelsen overtager staten midlertidigt en del af udgifterne til socialsikringen. En forudsætning for udgiftslettelsen var imidlertid, at arbejdsgiveren inden den 31. december 1982 indgik en etårig aftale med staten, hvori arbejdsgiverens forpligtelser med hensyn til at opretholde beskæftigelsen og at foretage nye inve-

1 — Oversat fra italiensk.

steringer nærmere var fastlagt. Endvidere indeholdt bestemmelserne mulighed for at forny aftalen for yderligere en periode på 1 år. Gennemførelsesbestemmelserne blev vedtaget ved dekret nr. 82-340 af 16. april 1982 (Den franske Republiks Journal Officiel nr. 90 af 17. 4. 1982).

Den 12. januar 1983, dvs. nogle måneder senere, tilstillede Kommissionen Den franske Republik en beslutning, som pålagde den at ophæve ordningen inden en måned efter meddelelsen af Kommissionens beslutning. Fristen udløb den 21. januar 1983. Den 23. februar s.å. meddelte den franske regering Kommissionen, at ordningen stadig anvendtes, men at den var blevet ændret, således at der var bedre ligevægt mellem støtten og virksomhedernes investeringsforpligtelser (se stævningens bilag 3). Dette forstod Kommissionen som et afslag på at efterkomme beslutningen, hvorefter den anlagde sag ved Domstolen. Kommissionens påstand er, at det statueres, at Den franske Republik har tilsidesat en forpligtelse, som påhviler den i medfør af traktaten.

2. Jeg finder det rigtigt indledningsvis at fastslå, at sagen ikke vedrører indholdet af de franske foranstaltninger. Den beslutning af 12. januar 1983, hvorved Kommissionen fastslog, at foranstaltningerne var i strid med traktatens artikel 92, har den franske regering ikke anfægtet, hvorfor den må stå fast. Den foreliggende sag drejer sig derfor udelukkende om, hvorvidt Frankrig inden for den fastsatte frist har vedtaget de bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme Kommissionens beslutning.

Jeg skal først tage stilling til selve beslutningen. Den består af tre artikler, hvoraf artikel 1, stk. 1, bestemmer følgende: »Den franske Republik ophæver senest en måned fra datoen for meddelelsen af denne beslutning den ... indførte støtteordning til fordel for tekstil- og beklædningsindustrien, som indebærer, at staten overtager en del af de socialsikringsbidrag, der skal betales af arbejdsgiverne i nævnte sektor«. Ved artikel 1, 2. afsnit, pålægges Den franske Republik endvidere følgende forpligtelse: »... Den franske Republik ... [bevilger] fra datoen for meddelelsen af denne beslutning ikke nogen form for støtte i henhold til den pågældende ordning«. Den nærmere betydning af disse to bestemmelser afklares, når den sammenholdes med betragtningerne til beslutningen. Ifølge den sidste betragtning i beslutningens afsnit III (EFT 137, s. 27) indebærer ophævelse af ordningen nemlig, at den franske regering skal afholde sig fra at indgå »nogen aftale« i henhold til ordningen og er forpligtet til at »ophæve de aftaler, som allerede er indgået med virksomhederne ...«.

Sagt i korthed betyder dette, at Den franske Republik er forpligtet til a) at ophæve ordningen, b) at afbryde den støtte, der allerede er aftalt. Som nævnt ovenfor består den første forpligtelse i, at regeringen ikke må forny de til og med den 31. december 1982 indgåede aftaler. Under den mundtlige forhandling har den franske regering erkendt, at nogle af aftalerne blev fornyet, men at dette skete ifølge de bestemmelser, der blev vedtaget ved dekretet af 7. juni 1983.

For at vurdere og forstå betydningen af denne indsigelse, er det nødvendigt at referere visse faktiske omstændigheder. Den 5. maj 1983 meddelte den franske regering Kommissionen forslaget til nye bestemmelser om en støtteordning til virksomhederne inden for tekstil- og

beklædningsindustrien. Da Kommissionen fandt, at denne ordning ikke adskilte sig væsentligt fra den tidligere og derfor var i strid med traktatens artikel 92, indledte den en administrativ procedure i henhold til artikel 93, stk. 2. Under proceduren vedtog Den franske Republik de omtvistede bestemmelser (det skete den 7. 6. 1983). Herefter indledte Kommissionen den anden administrative procedure, som er omhandlet i traktatens artikel 169. Da denne imidlertid ej heller gav det tilsigtede resultat, anlagde Kommissionen sag ved Domstolen den 4. august 1983 (indført i Domstolens register som sag 171/83).

På den baggrund må det i øvrigt bemærkes, at Domstolen kan tage det andet dekret til efterretning, men ikke tage det under påkendelse. Navnlig kan Domstolen ikke tage stilling til, hvorvidt dekretet udelukkende er en gentagelse af de tidligere bestemmelser eller om det indeholder sådanne ændringer, at det ikke kan anses for at være i strid med artikel 92. Jeg skal gentage, at Domstolen i denne sag kan fastslå, om de aftaler, som er indgået i henhold til det første dekret, er blevet forlænget. Da den sagsøgte regering imidlertid selv klart har erkendt det, er der ingen tvivl om dette spørgsmål. Det kan herefter kun fastslås, Den franske Republik har undladt at overholde den første af de forpligtelser, der blev pålagt den ved Kommissionens beslutning.

3. Jeg skal herefter behandle den anden af de ved beslutningen pålagte forpligtelser, nemlig forpligtelsen til, ved ophævelse af de inden den 31. december 1982 indgåede aftaler, at afbryde den støtte, regeringen tidligere havde ydet. Også på det punkt hjælper de oplysninger, som den franske regering under den mundtlige forhandling fremførte til sit forsvar. Herunder oplyste regeringen nemlig, at arbejdsgiveren ved aftalens indgåelse modtog en bekræftelse, som angav den procentdel, han var fritaget for at betale af de socialsikringsbidrag, som ifølge loven skal erlægges måneds- eller kvartalsvis. Dette indebærer, at aftalerne automatisk blev opfyldt, og at de — hvilket også erkendes af den franske regering — fortsat havde retsvirkning, efter at Kommissionens beslutning var blevet meddelt regeringen. For at efterkomme Kommissionens beslutning var den franske regering altså forpligtet til at indføre en række foranstaltninger, som kunne forhindre arbejdsgiverne i fortsat udelukkende at indbetale den mindre andel af socialsikringsbidragene. Det er ubestridt, at regeringen imidlertid ikke har iværksat nogen foranstaltninger af en sådan art.

Vedrørende dette andet punkt anfører den franske regering til sit forsvar, at den ikke efter Kommissionens beslutning, fortolket på grundlag af princippet om den berettigede forventning, var forpligtet til at afbryde aftalernes opfyldelse. Den franske Republik henviser i den forbindelse til Domstolens dom af 12. juli 1973 (sag 70/72, Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland (Sml. 1973, s. 813)). I nævnte sag, som ligeledes var anlagt i medfør af traktatens artikel 93, stk. 2, foreholdt Kommissionen Forbundsrepublikken Tyskland, at den ikke havde efterkommet en beslutning, hvorved den blev pålagt at afbryde en støtte, som de tyske myndigheder havde ydet i henhold til en række nationale bestemmelser med henblik på en sanering af kulminerne. Domstolen fandt her, at Kommissionens beslutning ikke med den fornødne nøjagtighed angav, inden for hvilket geografisk område støtten måtte anses for ulovlig, og at Forbundsrepublikken Tyskland på grund af denne usikkerhed ikke kunne lægges det påtalte forhold til last, da man ikke kunne bebrejde de tyske myndigheder også at anvende de af dem iværksatte foranstaltninger efter det tidspunkt, da Kommissionens beslutning var blevet meddelt regeringen, for at beskytte de legitime interesser hos »investorerne« i

de zoner, som senere skulle udelukkes fra den omhandlede støtte (jfr. dommens præmis 23).

Den franske regering gør nu gældende, at det samme princip bør anvendes i den foreliggende sag, og at man ikke kommer uden om at måtte fortolke beslutningen af 12. januar 1983 på en måde, der tilgodeser de legitime interesser (dvs. de berettigede forventninger) hos arbejdsgiverne, således at de løbende aftaler kan opfyldes. Jeg finder imidlertid ikke argumentet velbegrundet. For det første er der en væsentlig forskel mellem sagen fra 1973 og den foreliggende sag. Kommissionens beslutning var nemlig ikke helt klar dengang, men det er den nu, hvor ordet »ophæver« ikke er til at tage fejl af. Jeg skal tilføje, at går Domstolen ind på spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionens beslutning krænker interesserne hos de arbejdsgivere, som fik tildelt støtten, vil det være ensbetydende med at gå ind i sagens realitet, hvilket Domstolen, som jeg flere gange har fremhævet, er afskåret fra.

Det må derfor fastslås, at Den franske Republik fortsat opfyldte de løbende kontrakter og dermed også i den henseende har tilsidesat en af de forpligtelser, der påhvilede den.

4. På grundlag af det anførte skal jeg derfor foreslå Domstolen at statuere, at Den franske Republik ikke har efterkommet Kommissionens beslutning om den støtteordning til fordel for tekstil- og beklædningsindustrien, som blev indført ved bekendtgørelse nr. 204 af 1. marts 1982, der er offentliggjort i den franske Journal Officiel af 2. marts 1982. Jeg skal endvidere indstille, at Den franske Republik tilpligtes at afholde sagens omkostninger i overensstemmelse med den bestemmelse i procesreglementet, der pålægger den tabende part at betale sagens omkostninger (jfr. artikel 69, stk. 2, 1. afsnit).